

som Undtagelsen fra Formuefælliget vil da vedblive, uanset de Forandringer, der foregaa med Kapitalens Anbringelse. Er det en fast Ejendom, vil det i Reglen være bestemt, at den ikke maa afhændes eller dog, hvad der i saa Fald skal gøres med Købesummen. Og hvis i saadant Tilfælde Ejendommen eksproprieres eller brænder, saa at Assurance-summen udbetales, maa Beløbet blive Særeje, da det af Dispositionens Indhold fremgaar, at det har været Meningen at bevare Ejendommen eller, hvad der træder i dens Sted som Særeje. Men skulde der ingen Hindring være for, at paagældende Ægtefælle frit kan disponere over den, og intet Baand være paalagt denne med Hensyn til Købesummens Anvendelse, turde det maatte være rigtigst at antage, at Købesummen indgaaer i Fællesboet, da Bestemmelserne om Særeje i saa Fald maa anses for at være knyttede til den individuelle Skikkelse, Særejet oprindeligt havde, og ingen til dets Bevarelse som saadant sigtende Forholdsregel er truffen.

Paragraffens Ord medføre endvidere, at Arvelæderen ogsaa med Hensyn til Tvangsarvinger kan bestemme, at Arven skal være uden for Formuefællesskabet med Arvingens nuværende eller tilkommende Ægtefælle, en Regel, som kun deri afviger fra den gældende Ret, at der nu kræves Konfirmation paa Testamenter, hvorved der baandlægges Formue for Tvangsarvinger og tillige bestemmes, at den baandlagte Formue skal være uden for Formuefællesskabet mellem Arvingen og dennes nuværende eller tilkommende Ægtefælle.

I det Omfang, hvori Tredjemand gyldigt kan træffe Bestemmelser af heromhandlede Natur, ere Ægtefællerne bundne, og de kunne som en Følge heraf ikke gøre Forandring i Tredjemands Bestemmelse ved Ægtepagt, medmindre naturligvis vedkommende Tredjemand samtykker deri, for saa vidt som dette ikke er udelukket derved, at han er død.

Endelig er Særeje, hvad der ved Ægtepagt gyldigt er erklæret herfor. I denne Henseende ere Ægtefællerne kun indskrænkede ved Reglerne i § 4, men ellers kunne de ordne Forholdet, som de ville. Det kan saaledes bestemmes, at der slet intet Formuefællesskab skal være, saa at altsaa alt, hvad enhver af Ægtefællerne ejer ved Ægtefællets Stiftelse eller senere under det erhverver paa hvilken som helst Maade, er dennes Særeje. Der er heller ikke noget i Vejen for, at den ene Ægtefælle af sin Formue kan overføre Dele til den anden og gøre disse til dennes

Særeje, kun at sliq Retshandel efter Omstændighederne vil kunne angribes af Kreditorerne, hvis paagældende Ægtefælle derved har gjort sig insolvent, enten efter Konkurslovens Afkræftelsesregler eller efter denne Lovs § 5. Hyppigt vil det stille sig saaledes, at kun visse Ejendele undtages fra Formuefælliget, saa at der saaledes baade er et Fællesbo og ved Siden heraf Særformue for den ene eller begge Ægtefæller; et Forhold, der da atter kan være ordnet paa forskellig Vis, snart saaledes, at Særejet kun omfatter, hvad der er indført i Ægtefællet, eller noget af det, men ikke, hvad der erhverves under det, snart saaledes, at visse bestemte Ejendele eller Arter af Ejendele, f. Eks. faste Ejendomme, undtages fra Formuefællesskabet, ikke blot for saa vidt de indføres i Ægtefællet, men ogsaa, hvis de erhverves under det, navnlig ved Arv eller Gave, hvilket især vil være Tilfældet med faste Ejendomme eller med i Overformynderiet baandlagte Kapitaler. At gennemgaa disse forskellige Ordninger og give Regler for dem i en Lov, vil ikke være til nogen væsentlig Nytte hos os, hvor Brugen ikke har uddannet enkelte bestemte Typer for de forekommende Ordninger, men hvor den individuelle Vilkaarlighed giver disse snart den ene, snart den anden Skikkelse. Der vil derfor i de følgende Paragraffer kun blive givet visse Regler, som finde Anvendelse under alle Kombinationer.

§ 19. Art. 1. ad § 20.

Det følger af de givne Regler om Hustruens Habilitet, der er lige med den ugifte Kvinde, at det kan opstilles som Hovedregel, at enhver af Ægtefællerne raader over sit Særeje, og det vil saaledes ikke længere som hidtil være Regel, at Manden som Hustruens Børge raader over hendes Særeje, for saa vidt ikke andet maatte være bestemt i Ægtepagt, hvilket i øvrigt allerede nu hyppigt er Tilfældet, idet Raadigheden ved konfirmeret Ægtepagt er tillagt Hustruen selv enten alene eller i Forbindelse med en Tilfynsbørge. At den umyndige eller mindreaarige Hustru ikke paa egen Haand kan raade, er en Selvfølge, men det samme gælder om Manden, for hvis Vedkommende der dog ikke let bliver Spørgsmaal om Umyndighed, men vel om Mindreaarighed.

Undtagelse fra det anførte kan der gøres derved, at paagældende Ægtefælles, i Reglen Hustruens, Formue kan være sat under andres Bestyrelse ved Bestemmelser i Ægtepagt, ligesom dette kan være bestemt af Tredjemand med Hensyn til Arv eller Gave; for Pengkapitalers Vedkommende vil det